Detta dokument är endast avsett som dokumentationshjälpmedel och institutionerna ansvarar inte för innehållet

►**B**

RÅDETS ANDRA DIREKTIV

av den 22 juni 1988

om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring, och med bestämmelser avsedda att göra det lättare att effektivt utöva friheten att tillhandahålla tjänster samt om ändring av direktiv 73/239/EEG

(88/357/EEG)

(EGT L 172, 4.7.1988, s. 1)

Ändrat genom:

		Officiella tidningen		
		nr	sida	datum
►**M1**	Rådets direktiv 90/618/EEG av den 8 november 1990	L 330	44	29.11.1990
►**M2**	Rådets direktiv 92/49/EEG av den 18 juni 1992	L 228	1	11.8.1992
►**M3**	Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/26/EG av den 16 maj 2000	L 181	65	20.7.2000
►**M4**	Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/14/EG av den 11 maj 2005	L 149	14	11.6.2005

Anm.: I denna konsoliderade utgåva förekommer hänvisningar till den europeiska omräkningsenheten och/eller ecun. Från och med den 1 januari 1999 skall båda benämningarna förstås som hänvisningar till euron — rådets förordning (EEG) nr 3308/80 (EGT L 345, 20.12.1980, s. 1) och rådets förordning (EG) nr 1103/97 (EGT L 162, 19.6.1997, s. 1).

▼B

RÅDETS ANDRA DIREKTIV

av den 22 juni 1988

om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring, och med bestämmelser avsedda att göra det lättare att effektivt utöva friheten att tillhandahålla tjänster samt om ändring av direktiv 73/239/EEG

(88/357/EEG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artikel 57.2 och artikel 66 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag ([1]),

i samarbete med Europaparlamentet ([2]),

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ([3]), och

med beaktande av följande:

Det är nödvändigt att utveckla den inre försäkringsmarknaden, och för den skull bör det underlättas för försäkringsföretag med huvudkontor inom gemenskapen att tillhandahålla tjänster i medlemsstaterna och därigenom ge försäkringstagarna tillgång till inte endast försäkringsgivare som är etablerade i det egna landet, utan också till försäkringsgivare som har sitt huvudkontor inom gemenskapen och är etablerade i andra medlemsstater.

Enligt fördraget har all diskriminering i fråga om friheten att tillhandahålla tjänster, vilken grundas på att ett företag inte är etablerat i den medlemsstat där tjänsterna utförs, varit förbjuden efter utgången av övergångsperioden. Detta förbud gäller beträffande tjänster som tillhandahålls från alla etableringsställen inom gemenskapen, vare sig det är ett huvudkontor, en agentur eller en filial.

Av praktiska skäl bör tillhandahållandet av tjänster definieras med hänsyn tagen till såväl försäkringsgivarens etableringsställe som platsen där risken är belägen. Därför måste också en definition av riskens belägenhet antas. Vidare är det önskvärt att göra åtskillnad mellan verksamhet genom etablering och verksamhet som utövas inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster.

Det är önskvärt att komplettera rådets första direktiv 73/239/EEG av den 24 juli 1973 om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring ([4]), i fortsättningen benämnt ”första direktivet”, senast ändrat genom direktiv 87/344/EEG ([5]), särskilt för att klargöra de befogenheter och medel för kontroll som anförtrotts tillsynsmyndigheterna. Det är även önskvärt att utfärda särskilda föreskrifter om villkoren för att starta och driva verksamhet som utövas inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster samt om tillsyn över sådan verksamhet.

Försäkringstagare som, beroende på deras ställning eller storlek eller det slag av risk som skall försäkras, inte är i behov av särskilt skydd i den medlemsstat där risken är belägen, bör ges full frihet att utnyttja största möjliga försäkringsmarknad. Vidare bör övriga försäkringstagare tillförsäkras ett tillräckligt skydd.

Intresset av att skydda försäkringstagarna och av att undvika konkurrensstörningar motiverar en samordnad uppmjukning av första direktivets regler om valutamatchande tillgångar.

([1]) EGT nr C 32, 12.2.1976, s. 2.
([2]) EGT nr C 36, 13.2.1978, s. 14, EGT nr C 167, 27.6.1988 och beslut av den 15 juni 1988.
([3]) EGT nr C 204, 30.8.1976, s. 13.
([4]) EGT nr L 228, 16.8.1973, s. 3.
([5]) EGT nr L 185, 4.7.1987, s. 72.

▼B

Det finns alltjämt skillnader mellan medlemsstaternas lagar om försäkringsavtal. En frihet att som tillämplig lag för avtalet välja en annan lag än den i det land där risken är belägen bör kunna ges i vissa fall, med stöd av bestämmelser som tar hänsyn till särskilda förhållanden.

Detta direktiv bör gälla även för obligatorisk försäkring men bör innehålla föreskrifter om att ett avtal om sådan försäkring skall vara i överenstämmelse med de särskilda regler som gäller i den medlemsstat som föreskrivit försäkringsskyldigheten i fråga.

Bestämmelserna i första direktivet om överlåtelse av försäkringsbestånd bör förstärkas och kompletteras med särskilda bestämmelser om överlåtelse till ett annat företag av ett bestånd av försäkringsavtal som ingåtts inom ramen för tillhandahållande av tjänster.

Från tillämpningsområdet för de bestämmelser som särskilt rör friheten att tillhandahålla tjänster bör undantas vissa risker, när direktivbestämmelserna, med hänsyn till särskilda regler som antagits av medlemsstaternas myndigheter, är av sådan beskaffenhet och har sådana sociala konsekvenser att deras tillämpning på sådana risker för närvarande är olämplig. En översyn av dessa undantag bör därför göras efter det att detta direktiv har varit i kraft en viss tid.

Till skydd för försäkringstagarna bör på nuvarande samordningsstadium medlemsstaterna tillåtas begränsa möjligheterna att samtidigt bedriva verksamhet inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster och verksamhet genom etablering. En sådan begränsning bör inte kunna ske när försäkringstagarna inte är i behov av sådant skydd.

För rätten att starta och driva verksamhet inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster bör vissa förfaranden gälla som säkerställer att försäkringsföretagen följer bestämmelser avseende såväl finansiella garantier som försäkringsvillkor. Lättnader får göras i sådana förfaranden, när verksamheten, utövad genom fritt tillhandahållande av tjänster, omfattar försäkringstagare som, beroende på deras ställning eller storlek eller på det slag av risk som skall försäkras, inte är i behov av särskilt skydd i den stat där risken är belägen.

Det är nödvändigt att, med avseende på friheten att tillhandahålla tjänster, få till stånd ett särskilt samarbete mellan medlemsstaternas behöriga tillsynsmyndigheter och mellan dessa myndigheter och kommissionen. Det bör också föreskrivas ett påföljdssystem, tillämpligt då ett företag som tillhandahåller tjänster inte följer bestämmelserna i den medlemsstat där tjänsterna utförs.

I avvaktan på ytterligare samordning bör de tekniska reserverna vara underkastade de regler och den tillsyn som gäller i medlemsstaten där tjänsterna utförs, när dessa tjänster rör sådana risker för vilka denna stat önskar ge försäkringstagaren särskilt skydd. När emellertid ett sådant intresse av att skydda försäkringstagaren inte är befogat, bör i fråga om tekniska reserver även i fortsättningen de regler och den tillsyn tillämpas som gäller i den medlemsstat där försäkringsgivaren är etablerad.

I vissa medlemsstater är försäkringstransaktioner inte föremål för någon form av indirekt beskattning, medan i flertalet stater särskilda skatter och andra former av avgifter gäller, däribland extra avgifter ämnade för skadeersättningsinstitut. Mellan dessa medlemsstater varierar strukturen och nivån för sådana skatter och avgifter avsevärt. Det bör undvikas en situation där befintliga skillnader medför konkurrensstörningar avseende försäkringstjänster mellan medlemsstaterna. I avvaktan på ytterligare samordning, kan sådana olägenheter sannolikt avhjälpas genom en tillämpning av det skattesystem och av de andra former av avgifter som gäller i den medlemsstat där risken är belägen. Medlemsstaterna får bestämma hur uppbörd av sådana skatter och avgifter skall ske.

▼B

Det bör förhindras att en ej samordnad tillämpning av detta direktiv och rådets direktiv 78/473/EEG av den 30 maj 1978 om samordning av lagar och andra författningar som avser koassuransverksamhet inom gemenskapen ([1]) leder till tre olika ordningar i varje medlemsstat. Därför bör de kriterier som används vid definitionen av ”stora risker” i detta direktiv också användas för att definiera de risker som sannolikt kommer att omfattas av koassurans i enlighet med gemenskapsregler.

Det är önskvärt att, så som sägs i fördragets artikel 8c, hänsyn tas till omfattningen av de insatser som behöver göras av vissa ekonomier som uppvisar skillnader i utveckling. Vissa medlemsstater bör därför medges sådana övergångsarrangemang som möjliggör en gradvis tillämpning av detta direktivs särskilda bestämmelser angående friheten att tillhandahålla tjänster.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

Allmänna bestämmelser

Artikel 1

Detta direktiv har till ändamål

a) att komplettera första direktivet 73/239/EEG, och

b) att ge särskilda bestämmelser om friheten att tillhandahålla tjänster för sådana företag och med avseende på sådana försäkringsklasser som omfattas av första direktivet.

Artikel 2

I detta direktiv avses med

a) *första direktivet:*

direktiv 73/239/EEG,

b) *företag:*

— vid tillämpning av avdelning I och avdelning II:

företag som beviljats auktorisation enligt artikel 6 eller 23 i första direktivet,

— vid tillämpning av avdelning III och avdelning V:

företag som beviljats auktorisation enligt artikel 6 i första direktivet,

c) *etableringsställe:*

ett företags huvudkontor, agentur eller filial, med beaktande av artikel 3,

d) *medlemsstat där risken är belägen:*

— den medlemsstat i vilken egendomen är belägen, när försäkringen avser antingen byggnad eller byggnad och dess innehåll, till den del byggnaden och innehållet täcks av samma försäkring,

— den medlemsstat där registrering skett, när försäkringen avser fordon av något slag,

— den medlemsstat där försäkringstagaren tecknat försäkring, när försäkringen har en giltighetstid av fyra månader eller mindre och omfattar rese- eller semesterrisker, oberoende av försäkringsklass,

— den medlemsstat där försäkringstagaren är stadigvarande bosatt eller, om försäkringstagaren är en juridisk person, den

([1]) EGT nr L 151, 7.6.1978, s. 25.

▼B

medlemsstat där försäkringstagarens etableringsställe, för vilket försäkringen gäller, är beläget, i alla andra fall än dem som uttryckligen omfattas av föregående strecksatser,

e) *medlemsstat för etableringsstället:*

den medlemsstat i vilken det etableringsställe från vilket risken försäkras är beläget,

f) *medlemsstat där tjänsterna utförs:*

den medlemsstat i vilken risken är belägen, när denna försäkras från ett etableringsställe i en annan medlemsstat.

Artikel 3

Vid tillämpning av första direktivet och av detta direktiv skall ett företags stadigvarande närvaro inom en medlemsstats territorium betraktas som en agentur eller en filial, även om närvaron inte har formen av en filial eller en agentur utan endast består av ett kontor som förestås av företagets egen personal eller av någon som är fristående från företaget men har en stående fullmakt att företräda företaget på samma sätt som en agentur.

Artikel 4

Vid tillämpning av detta direktiv och av första direktivet skall till allmänna och särskilda försäkringsvillkor inte räknas sådana speciella villkor som, i ett enskilt fall, är betingade av särskilda omständigheter som hänför sig till den risk som skall försäkras.

AVDELNING II

Kompletterande bestämmelser till första direktivet

Artikel 5

I artikel 5 i första direktivet skall följande läggas till:

”d) *stora risker*

i) sådana risker som anges under försäkringsklasserna 4, 5, 6, 7, 11 och 12 i punkt A i bilagan;

ii) sådana risker som anges under försäkringsklasserna 14 och 15 i punkt A i bilagan, i fall då försäkringstagaren yrkesmässigt bedriver industriell eller kommersiell verksamhet eller är verksam i något av de fria yrkena, och riskerna avser sådan verksamhet;

iii) sådana risker som anges under försäkringsklasserna 8, 9, 13, och 16 i punkt A i bilagan, såvida försäkringstagaren överskrider gränserna för åtminstone två av följande tre kriterier:

första stadiet: till och med den 31 december 1992:

— balansomslutning: 12,4 miljoner ecu,

— nettoomsättning: 24 miljoner ecu,

— genomsnittligt antal anställda under räkenskapsåret: 500;

andra stadiet: från och med den 1 januari 1993:

— balansomslutning: 6,2 miljoner ecu

— nettoomsättning: 12,8 miljoner ecu,

— genomsnittligt antal anställda under räkenskapsåret: 250.

▼B

För det fall försäkringstagaren tillhör en företagsgrupp för vilken upprättas sammanställd redovisning enligt direktiv 83/349/EEG ([1]) skall den sammanställda redovisningen ligga till grund för tillämpning av ovan nämnda kriterier.

Varje medlemsstat får till den ovan under iii) beskrivna riskkategorin hänföra sådana risker som försäkras av yrkessammanslutningar, samriskföretag (’joint ventures’) eller tillfälliga sammanslutningar.”

Artikel 6

Vid tillämpning av artikel 15.2 första stycket och artikel 24 i första direktivet, skall medlemsstaterna iaktta matchningsreglerna i bilaga 1 till detta direktiv.

Artikel 7

1. Följande regler är bestämmande för vilken lag som är tillämplig på sådana försäkringsavtal som avses i detta direktiv och som omfattar risker belägna inom medlemsstaterna:

a) När försäkringstagaren är stadigvarande bosatt eller har sin centrala ledning inom territoriet för den medlemsstat där risken är belägen, skall lagen i den medlemsstaten tillämpas på avtalet. Där lagen i denna medlemsstat så medger har dock parterna frihet att välja ett annat lands lag.

b) När försäkringstagaren inte är stadigvarande bosatt eller har sin centrala ledning i den medlemsstat där risken är belägen, får parterna i försäkringsavtalet välja att tillämpa antingen lagen i den medlemsstat där risken är belägen eller lagen i det land där försäkringstagaren är stadigvarande bosatt eller har sin centrala ledning.

c) När försäkringstagaren driver kommersiell eller industriell verksamhet eller är verksam inom något av de fria yrkena och avtalet omfattar två eller flera risker, hänförliga till sådan verksamhet och belägna i skilda medlemsstater, får som tillämplig lag på avtalet väljas lagen i någon av dessa medlemsstater eller i det land där försäkringstagaren är stadigvarande bosatt eller har sin centrala ledning.

d) För det fall medlemsstaterna som avses i b och c medger större valfrihet avseende tillämplig lag på avtalet, får parterna trots bestämmelserna i de nämnda styckena utnyttja denna frihet.

e) När de risker som omfattas av försäkringsavtalet är begränsade till händelser som uppkommer i en annan medlemsstat än den där risken är belägen, i enlighet med definitionen i artikel 2 d, får parterna trots bestämmelserna i a, b och c ovan, välja lagen i den förstnämnda medlemsstaten.

▼M2

f) För risker som avses i artikel 5 d i direktiv 73/239/EEG får avtalsparterna fritt välja lag.

▼B

g) Det förhållandet att parterna i ett fall som avses i a eller f ovan har valt en lag skall inte, om alla övriga relevanta omständigheter vid tiden för valet av lag hänför sig till endast en medlemsstat, hindra tillämpning av tvingande föreskrifter i den medlemsstaten, alltså sådana föreskrifter från vilka medlemsstatens lag inte medger någon avvikelse genom avtal.

h) Det val av lag som avses i föregående stycken skall antingen uttryckligen anges eller tillräckligt klart framgå av villkoren i försäkringsavtalet eller av omständigheterna i det enskilda fallet. Om så inte är förhållandet, eller om något val inte har gjorts, skall för avtalet gälla lagen i det av de länder, som avses i styckena ovan, med vilket avtalet har närmast anknytning. För det fall en

([1]) EGT nr L 193, 18.7.1983, s. 1.

▼B

avskiljbar del av avtalet har starkare anknytning till ett annat av de länder som avses i styckena ovan, får dock lagen i det landet undantagsvis tillämpas på denna del av avtalet. Avtalet skall presumeras ha närmast samband med den medlemsstat där risken är belägen.

i) Om en medlemsstat består av flera territoriella enheter, som var och en har sina lagregler om avtalsrättsliga förpliktelser, skall varje sådan enhet betraktas som ett land vid bestämmandet av den lag som skall gälla enligt detta direktiv.

En medlemsstat, i vilken olika territoriella enheter har särskilda regler om avtalsrättsliga skyldigheter, behöver inte tillämpa bestämmelserna i detta direktiv i de fall där sådana enheters lagar står i strid med varandra.

2. Ingenting i denna artikel skall begränsa tillämpning av tvingande lag i domstolslandet, oavsett vilken lag som i övrigt är tillämplig på avtalet.

Om det är föreskrivet i en viss medlemsstats lag får tvingande lagregler i den medlemsstat där risken är belägen, eller i den medlemsstat där obligatorisk försäkring är föreskriven, tillämpas, om och i den utsträckning som sådana regler enligt dessa staters lag skall tillämpas, oavsett vilken lag som gäller för avtalet.

När ett avtal omfattar risker belägna i mer än en medlemsstat, skall avtalet vid tillämpning av denna punkt anses utgöra flera avtal, vart och ett hänförligt till endast en medlemsstat.

3. Om inte annat följer av föregående punkter skall medlemsstaterna på försäkringsavtal som avses i detta direktiv tillämpa sina allmänna regler inom området för internationell privaträtt, tillämpliga på avtalsrättsliga skyldigheter.

Artikel 8

1. På de villkor som anges i denna artikel får försäkringsföretagen erbjuda och meddela obligatorisk försäkring i enlighet med bestämmelserna i detta direktiv och i första direktivet.

2. När en medlemsstat föreskriver skyldighet att teckna försäkring, skall ett avtal anses uppfylla en sådan skyldighet endast om det är i överensstämmelse med de särskilda bestämmelser som gäller för sådan försäkring i den medlemsstat där försäkringsskyldigheten föreskrivits.

3. Om, när det gäller obligatorisk försäkring, lagen i den medlemsstat där risken är belägen och lagen i den medlemsstat där obligatorisk försäkring föreskrivs står i strid med varandra, skall den senare medlemsstatens lagstiftning gälla.

4. ►M2 a) Om inte annat följer av punkt c nedan skall artikel 7.2, tredje stycket, gälla i de fall försäkringsavtalet ger skydd i två eller flera medlemsstater, av vilka minst en föreskriver obligatorisk försäkring. ◄

▼M2

▼B

c) En medlemsstat får, med avvikelse från bestämmelserna i artikel 7, föreskriva att för avtal om obligatorisk försäkring skall tillämpas den lag som gäller i den medlemsstat som föreskriver skyldigheten att teckna försäkring.

d) Om en medlemsstat föreskriver obligatorisk försäkring och försäkringsgivaren är skyldig att anmäla till de behöriga myndigheterna att försäkringsskyddet upphört, får detta upphörande göras gällande gentemot skadelidande tredje man endast under de förutsättningar som anges i denna stats lagstiftning.

5. a) Varje medlemsstat skall underrätta kommissionen om de risker för vilka försäkring är obligatorisk enligt statens lag, och därvid ange

— de särskilda föreskrifter som gäller för sådan försäkring, och

▼B

— vad som skall anges i ett sådant intyg som en försäkringsgivare är skyldig att utfärda till en försäkrad, i fall där denna stat fordrar bevis om att skyldigheten att teckna försäkring har uppfyllts. En medlemsstat får kräva att intyget även skall innehålla en förklaring av försäkringsgivaren att försäkringsavtalet är i överensstämmelse med de särskilda regler som gäller för sådan försäkring.

b) Kommissionen skall i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* publicera de upplysningar som avses i stycke a ovan.

c) Varje medlemsstat skall som bevis för att försäkringsskyldigheten har uppfyllts godta ett intyg vars innehåll är i överensstämmelse med stycke a andra strecksatsen.

Artikel 9

1. Artikel 9 sista stycket och artikel 11.1 sista stycket i första direktivet skall ersättas med följande:

”De under a och b nämnda uppgifterna angående allmänna och särskilda villkor och premietariffer skall dock inte krävas beträffande risker som anges i artikel 5 d.”

2. Artikel 8.3 och artikel 10.3 i första direktivet skall ersättas med följande:

”3. Denna samordning skall inte hindra medlemsstaterna att vidmakthålla eller införa sådana lagar och andra författningar avseende, framför allt, krav på tekniska yrkeskvalifikationer hos verkställande ledning och styrelsemedlemmar samt godkännande av bolagsordning, allmänna och särskilda försäkringsvillkor, premietariffer och andra handlingar som krävs för normal tillsyn.

Beträffande de risker som anges i artikel 5 d får medlemsstaterna emellertid inte införa bestämmelser med krav på godkännande eller löpande anmälan av allmänna och särskilda försäkringsvillkor, premietariffer, formulär och andra tryckta handlingar, som företaget avser att använda i sina mellanhavanden med försäkringstagare. Medlemsstaterna får endast kräva annan än löpande anmälan av sådana villkor och andra handlingar, för att kontrollera efterlevnaden av lagar och andra författningar som gäller sådana risker, och uppfyllandet av detta krav får inte utgöra en förutsättning för att ett företag skall kunna bedriva verksamhet.

Beträffande de risker som avses i artikel 5 d får medlemsstaterna varken vidmakthålla eller införa krav på förhandsanmälan eller förhandsgodkännande av premiehöjningar, med mindre ett sådant krav ingår som en del av ett allmänt priskontrollsystem.

Denna samordning skall inte heller hindra medlemsstaterna från att föreskriva att företag som ansöker om eller som har beviljats auktorisation för klass 18 i punkt A i bilagan skall underkastas kontroll av de direkta eller indirekta tillgångar i form av personal och utrustning, inklusive den medicinska personalens kvalifikationer och utrustningens kvalitet, som står till företagens förfogande för att dessa skall kunna fullgöra åtaganden som hänför sig till denna försäkringsklass.”

Artikel 10

Följande punkt skall läggas till i artikel 19 i första direktivet:

”3. Varje medlemsstat skall vidta alla åtgärder som behövs för att se till att de myndigheter som är ansvariga för tillsyn över försäkringsföretag har erforderliga befogenheter och resurser för att övervaka den verksamhet som bedrivs av försäkringsföretag etablerade inom respektive medlemsstats territorium, inklusive verksamhet som bedrivs utanför dess territorium i enlighet med rådsdirektiv som är tillämpliga på sådan verksamhet, och i syfte att kontrollera att direktiven genomförs.

Dessa befogenheter och resurser måste särskilt göra det möjligt för tillsynsmyndigheterna att

▼B

— göra ingående undersökningar om ett företags ställning och dess affärsverksamhet som helhet, bland annat genom att

— samla in uppgifter om eller begära in handlingar angående försäkringsrörelsen,

— göra inspektion på stället i företagets lokaler,

— vidta alla nödvändiga och lämpliga åtgärder beträffande företaget dels för att se till att företagets verksamhet bedrivs i överensstämmelse med de lagar och andra författningar vilka företaget har att efterleva i varje medlemsstat, och särskilt att företaget följer verksamhetsplanen till den del denna är tvingande, dels för att förhindra eller undanröja missförhållanden som är till förfång för försäkringstagarna,

— se till att de åtgärder genomförs som tillsynsmyndigheterna kräver, vid behov genom tvångsmedel, som när det är befogat kan vara av rättslig natur.

Medlemsstaterna får även ge tillsynsmyndigheterna befogenhet att inhämta alla upplysningar rörande försäkringsavtal som innehas av mellanhänder.”

Artikel 11

1. Artikel 21 i första direktivet skall utgå.

▼M2

▼B

AVDELNING III

Särskilda bestämmelser om friheten att tillhandahålla tjänster

Artikel 12

1. Bestämmelserna i denna avdelning skall gälla när ett företag genom ett etableringsställe beläget i en viss medlemsstat försäkrar en risk som, i den betydelse som anges i artikel 2 d, är belägen i en annan medlemsstat; den senare skall vid tillämpning av denna avdelning anses vara den medlemsstat där tjänsterna utförs.

2. Bestämmelserna i denna avdelning gäller inte för sådana transaktioner, företag eller institut för vilka första direktivet inte är tillämpligt, inte heller för sådana risker som försäkras av de i artikel 4 i första direktivet angivna offentligrättsliga instituten.

▼M2

▼M1

Artikel 12a

1. Bestämmelserna i denna artikel skall gälla när ett företag genom ett etableringsställe beläget i en viss medlemsstat försäkrar en i en annan medlemsstat belägen risk, sådan som anges under försäkringsklass 10 i punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG, dock ej sådan risk som hänför sig till fraktförares ansvar.

2. Den medlemsstat där tjänsterna utförs skall kräva att företaget blir medlem av och deltar i finansieringen av statens nationella byrå och dess nationella garantifond.

Företaget får dock inte åläggas att, beträffande risker som försäkras inom ramen för tillhandahållande av tjänster, till byrån eller garantifonden i staten där tjänsterna utförs betala eller bidra med högre belopp än som gäller för företag som genom ett etableringsställe i den medlemsstaten försäkrar risker i försäkringsklass 10, fraktförares ansvar undantaget, och vilket belopp beräknas på grundval av premieinkomster från den försäkringsklassen i denna medlemsstat eller av det antal risker i den försäkringsklassen som försäkras i nämnda stat.

▼M1

3. Detta direktiv skall inte hindra att det föreskrivs skyldighet för försäkringsföretag som tillhandahåller tjänster att iaktta sådana bestämmelser i den medlemsstat där tjänsterna utförs som avser försäkring av förhöjda risker, i den mån bestämmelserna gäller även för etablerade företag.

4. Den medlemsstat där tjänsterna utförs skall föreskriva att företaget tillser att skadelidande, som framställer anspråk i anledning av händelser som inträffat inom statens territorium, inte kommer i en mindre förmånlig ställning till följd av det förhållandet att företag som försäkrar risker i försäkringsklass 10, med undantag för fraktförares ansvar, gör detta inom ramen för tillhandahållande av tjänster i stället för från ett etableringsställe i den staten.

För den skull skall den medlemsstat där tjänsterna utförs kräva av företaget att det utser en representant, bosatt eller etablerad inom statens territorium, som skall inhämta alla upplysningar som behövs om försäkringsfall, och som har fullmakt att företräda företaget i förhållande till skadelidande som skulle kunna framställa anspråk, innefattande rätt för representanten att betala ersättningar i anledning av sådana anspråk och att företräda företaget, eller vid behov låta det företrädas, inför medlemsstatens domstolar och myndigheter i angelägenheter som rör sådana försäkringsfall.

Representanten får också åläggas att företräda företaget inför behöriga myndigheter i den stat där tjänsterna utförs, då det är fråga om att kontrollera huruvida giltig ansvarsförsäkring för motorfordon föreligger.

Den medlemsstat där tjänsterna utförs får inte ålägga den utsedda personen att för det företag som utsett honom vidta några andra åtgärder än som sägs i andra och tredje stycket. ►M4 ——————— ◄

Det förhållandet att en representant utses skall inte i sig innebära etablering av en sådan filial eller agentur som avses i artikel 6.2 b i direktiv 73/239/EEG, och representanten skall inte anses utgöra ett sådant etableringsställe som anges i artikel 2 c i det förevarande direktivet.

▼M3

Om försäkringsföretaget inte har utsett någon representant får medlemsstaterna godkänna att den skaderegleringsrepresentant som har utsetts enligt artikel 4 i direktiv 2000/26/EG ([1]) utför de uppgifter som åligger den representant som skall utses enligt denna punkt.

▼M2

Artikel 14

Ett företag som första gången önskar utnyttja rätten att, inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster, driva verksamhet i en eller flera medlemsstater skall dessförinnan anmäla detta till de behöriga myndigheterna i hemlandet och därvid ange vilka slag av risker det avser att försäkra.

Artikel 16

1. Inom en månad efter den anmälan som avses i artikel 14 skall de behöriga myndigheterna i hemlandet till den eller de medlemsstater inom vilkas territorier företaget avser att, inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster, driva verksamhet överlämna följande:

a) Ett intyg om att företaget har en minsta solvensmarginal, beräknad enligt artikel 16 och 17 i direktiv 73/239/EEG.

b) De försäkringsklasser företaget har auktoriserats att erbjuda.

([1]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/26/EG av den 16 maj 2000 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar om ansvarsförsäkring för motorfordon samt om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG (EGT L 181, 20.7.2000, s. 65).

▼M2

c) De slag av risker som företaget avser att försäkra i den medlemsstat där tjänsterna utförs.

De skall samtidigt underrätta det berörda företaget om detta.

Varje medlemsstat, inom vars territorium ett företag avser att, med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster, försäkra risker i klass 10 punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG exklusive fraktförares ansvar, får kräva att företaget

— meddelar namn på och adress till den representant som avses i artikel 12a. 4 i det direktivet,

— avger försäkran om att företaget har blivit medlem av den nationella byrån och den nationella garantifonden i den medlemsstat där tjänsterna utförs.

2. I fall då de behöriga myndigheterna i hemlandet inte överlämnar i punkt 1 omnämnd information inom fastställd tid skall de inom samma tidsperiod meddela skälen för sin vägran till företaget. En vägran skall kunna bli föremål för domstolsprövning i hemlandet.

3. Företaget får påbörja verksamheten det datum då det enligt intyg mottog den i punkt 1 första stycket omnämnda informationen.

Artikel 17

Varje ändring som ett företag avser att göra av de uppgifter som avses i artikel 14 skall behandlas enligt det förfarande som föreskrivs i artiklarna 14 och 16.

▼B

Artikel 26

1. Risker som inom gemenskapen får omfattas av koassurans i enlighet med direktiv 78/473/EEG, skall vara de som anges i artikel 5 d i första direktivet.

2. De bestämmelser i detta direktiv som avser sådana risker som anges i artikel 5 d i första direktivet, skall tillämpas på den ledande assuradören.

AVDELNING IV

Övergångsbestämmelser

Artikel 27

1. Grekland, Irland, Spanien och Portugal får tillämpa följande övergångsarrangemang:

i) Till och med den 31 december 1992 får de för alla risker tillämpa den ordning som gäller för andra risker än dem som avses i artikel 5 d i första direktivet.

ii) Från och med den 1 januari 1993 till och med den 31 december 1994 skall den ordning som gäller för stora risker även gälla för de risker som avses i artikel 5 d i) och ii) i första direktivet; för de risker som avses i nämnda artikel 5 d iii) skall dessa medlemsstater fastställa de tröskelvärden som skall gälla.

iii) *Spanien:*

— De tröskelvärden för första stadiet som anges i artikel 5 d iii) i första direktivet skall gälla från och med den 1 januari 1995 till och med den 31 december 1996.

— Tröskelvärdena för det andra stadiet skall gälla från och med den 1 januari 1997.

▼B

Portugal, Irland och Grekland:

— De tröskelvärden för första stadiet som anges i artikel 5 d iii) i första direktivet skall gälla från och med den 1 januari 1995 till och med den 31 december 1998.

— Tröskelvärdena för det andra stadiet skall gälla från och med den 1 januari 1999.

▼M1

Den avvikelse som medges för tiden från och med den 1 januari 1995 skall gälla endast för avtal som ger försäkring för sådana i försäkringsklasserna 3, 8, 9, 10, 13 och 16 angivna risker som är belägna uteslutande i någon av de fyra medlemsstater som omfattas av övergångsbestämmelserna.

▼B

2. Till och med den 31 december 1994 skall bestämmelserna i artikel 26.1 i detta direktiv inte gälla för risker belägna i de fyra medlemsstater som anges i denna artikel. Under övergångsperioden från och med den 1 januari 1995 skall sådana i artikel 5 d iii) i första direktivet angivna risker som är belägna i dessa medlemsstater, och som inom gemenskapen kan omfattas av koassurans i enlighet med direktiv 78/473/EEG, vara sådana som överstiger de tröskelvärden som anges i punkt 1 iii) i denna artikel.

AVDELNING V

Slutbestämmelser

Artikel 28

Kommissionen och medlemsstaternas behöriga myndigheter skall ha ett nära samarbete i syfte att underlätta tillsynen av verksamhet för direkt försäkring inom gemenskapen.

Varje medlemsstat skall underrätta kommissionen om alla betydande svårigheter som tillämpningen av detta direktiv kan ge upphov till, däribland sådana problem som uppkommer då en medlemsstat får vetskap om en onormal överflyttning av försäkringsverksamhet till skada för företag etablerade inom statens territorium och till fördel för filialer och agenturer belägna omedelbart utanför dess gränser.

Kommissionen och berörda medlemsstaters behöriga myndigheter skall undersöka dessa svårigheter så snart som möjligt för att finna en ändamålsenlig lösning.

Vid behov skall kommissionen överlämna lämpliga förslag till rådet.

Artikel 29

Kommissionen skall till rådet överlämna regelbundna rapporter, den första av dessa den 1 juli 1993, över utvecklingen på marknaden för försäkring som meddelas inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster.

Artikel 30

I fall där beteckningen ecu används i detta direktiv, skall det motvärde i nationell valuta som skall gälla från och med den 31 december varje år vara det värde som gällde den sista dagen i oktober månad samma år, för vilken dag motvärden för ecu finns noterade i alla gemenskapens valutor.

Artikel 2 i direktiv 76/580/EEG ([1]) skall gälla endast för artiklarna 3, 16 och 17 i första direktivet.

([1]) EGT nr L 189, 13.9.1976, s. 13.

▼B

Artikel 31

Vart femte år skall rådet, på förslag från kommissionen, se över och vid behov ändra alla belopp som anges i ecu i detta direktiv, varvid hänsyn skall tas till förändringar i den ekonomiska och monetära situationen inom gemenskapen.

Artikel 32

Medlemsstaterna skall inom 18 månader från dagen för anmälan av detta direktiv ([1]) vidta de ändringar i sina nationella bestämmelser som behövs för att följa detta direktiv och genast underrätta kommissionen om detta.

De bestämmelser som ändrats i enlighet med denna artikel skall börja tillämpas inom 24 månader från dagen för anmälan av detta direktiv.

Artikel 33

Efter anmälan av detta direktiv skall medlemsstaterna se till att till kommissionen överlämna texterna till de centrala bestämmelser i lagar och andra författningar som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 34

Bilagorna skall vara en del av själva direktivet.

Artikel 35

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

([1]) Detta direktiv anmäldes till medlemsstaterna den 30 juni 1988.

▼B

BILAGA 1

MATCHNINGSREGLER

Den valuta i vilken försäkringsgivarens åtaganden skall infrias skall bestämmas enligt följande regler:

1. När försäkringssumman enligt avtalet är uttryckt i en viss valuta, skall försäkringsgivarens förpliktelser anses betalbara i samma valuta.

2. När försäkringssumman enligt avtalet inte är uttryckt i någon valuta, skall försäkringsgivarens förpliktelser anses betalbara i valutan i det land där risken är belägen. Försäkringsgivaren får emellertid välja den valuta i vilken premien är angiven, om det finns godtagbara skäl för ett sådant val.

   Så kan vara fallet om det vid avtalets ingående framstår som sannolikt att försäkringsersättning kommer att utbetalas i premiens valuta och inte i valutan i det land där risken är belägen.

3. Medlemsstaterna får medge försäkringsgivaren rätt att förutsätta att den valuta, i vilken han skall ge skydd, skall vara antingen den valuta som han använder med stöd av praxis eller, i avsaknad av sådan praxis, valutan i det land där han är etablerad

   — för avtal som ger försäkring för risker som anges i klasserna 4, 5, 6, 7, 11, 12 och 13 (endast produktansvarighet),

   — för avtal som ger försäkring för risker hänförliga till andra försäkringsklasser, där ersättningen allt efter slaget av risk skall betalas i en annan valuta än den som skulle väljas vid tillämpning av ovannämnda regler.

4. När ett försäkringsfall har anmälts till en försäkringsgivare och ersättningen är betalbar i en viss angiven valuta, annan än den som skulle gälla vid tillämpning av ovanstående regler, skall försäkringsgivarens förpliktelser anses betalbara i den förstnämnda valutan, särskilt om valutan i vilken ersättningen skall betalas av försäkringsgivaren har fastställts genom ett domstolsavgörande eller genom en överenskommelse mellan försäkringsgivaren och försäkringstagaren.

5. När ett försäkringsfall värderas i en valuta som är på förhand känd av försäkringsgivaren men som är en annan än den valuta som skulle gälla vid tillämpning av ovanstående regler, får försäkringsgivaren anse sina förpliktelser betalbara i den förstnämnda valutan.

6. Medlemsstaterna får befria företagen från skyldigheten att täcka tekniska reserver med valutamatchande tillgångar, om en tillämpning av ovanstående regler skulle medföra att företaget — vare sig det gäller ett huvudkontor eller en filial — för att uppfylla principen om valutamatching skulle bli nödsakat att ha sina tillgångar i en valuta som inte motsvarar mer än 7 % av tillgångarna i andra valutor.

   Följande gäller emellertid:

   a) I fall där de tekniska reserverna skall matchas av grekiska drachmer, irländska pund eller portugisiska escudos, får ifrågavarande belopp inte överstiga

      — 1 miljon ecu under en övergångsperiod fram till och med den 31 december 1992,

      — 2 miljoner ecu från och med den 1 januari 1993 till och med den 31 december 1998.

   b) I fall där de tekniska reserverna skall matchas av belgiska franc, luxemburgfranc och spanska pesetas, får ifrågavarande belopp inte överstiga 2 miljoner ecu under en övergångsperiod fram till och med den 31 december 1996.

   Från och med utgången av de övergångsperioder som anges i a och b, skall huvudreglerna gälla för dessa valutor, såvida rådet inte beslutar något annat.

7. Medlemsstaterna får välja att inte kräva av företagen — vare sig det gäller huvudkontor eller filialer — att de skall tillämpa principen om valutamatchning beträffande förpliktelser som är betalbara i en annan valuta än valutan i någon av gemenskapens medlemsstater, om investeringar i nämnda valuta är reglerade, om överföringsrestriktioner gäller för valutan eller om, av liknande skäl, valutan inte är lämplig att matcha tekniska reserver.

▼M2

8. Försäkringsföretag får ha icke-matchande tillgångar för täckning av de belopp som inte överstiger 20 % av deras förpliktelser i en viss valuta.

▼**M2**

9. Varje medlemsstat får föreskriva att detta krav, när en förpliktelse, enligt ovan beskrivna metoder, skall motsvaras av tillgångar uttryckta i en medlemsstats valuta, också skall anses uppfyllt när dessa tillgångar är uttryckta i ecu.

▼B

BILAGA 2 A

Försäkringstekniskt resultat

1. Summan av uppburna bruttopremiebelopp
2. Totala skadekostnader
3. Provisionskostnader
4. Tekniskt bruttoresultat

▼B

BILAGA 2 B

Försäkringstekniskt resultat

1. Bruttopremiebelopp för närmast föregående försäkringsår
2. Summan av försäkringsersättningar under närmast föregående försäkringsår (inklusive försäkringsreserv vid försäkringsårets utgång)
3. Provisionskostnader
4. Tekniskt bruttoresultat